

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Petri Chrysologi Archiepiscopi Ravennatis, viri
eruditissimi atque sanctissimi, Sermones In Evangelia De
Dominicis & festis aliquot solemnioribus totius anni,
insignes & peruetusti**

Petrus <Chrysologus>

Lvgdvni, 1623

De discipulis illotis manibus prädentibus, Sermo CLXXI.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50232](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50232)

Te ipsum cura non esses, dedit esse: & quicquid homo habes dedit ipse, & cum tibi ac tuis voluptatibus viueres, victus necessaria non negavit: hunc tuis virtutibus, suis operibus seruienti, non panem, non vestimentum aestimas largiturum? Hoc ipsum quod in pera, quod in zóna portas, quis dedit tibi? Quid illi de suo insultaturus occurris? Nouit quia diues es. Cessa homo operibus tuis: sufficit tibi diuina paupertas, depone sarcinas diuitiarum tuarum, onustus non potest per angustam viam ad opus dominicæ messis peruenire, veni expeditus, veni liber ad opera, antequam nudus & expoliatus, infidelis omnibus operarius rapiaris ad pœnam. quia sicut scriptum est: Morientem diuitiæ non sequuntur. Sit tibi pera conscientia tua sit tibi panis vita tua: vt sit verus panis Christus in vita, qui dixit: Ego sum panis. Sit tibi in precium merces tua, quia ille præmium exigit se urus à Christo, qui vt sequeretur Christum, nudus despexit respuens fideliter quod habebat.

Psal. 48.

Ioan. 6.

De discipulis illotis manibus prædentibus, Sermo CLXXI.

Sicut fulgura cum saxa, montes, arbores, ipsa domorum culmina, terribili collisione dissoluunt, sensus hominum mentesque corripunt: ita dominus quoties in Phariseos intonat, suos timore salutari corrigit & emendat: sicut hodie Euangelicus sermo perdocuit, Phariseos & Scribas vituperasse aliquos discipulorum Domini, eo quod non lotis manibus manducarent. Nemo cum hæc audit, existimet discipulos domini sub specie cōtēptus incultis & lutulētis manibus edere: nec mensæ domini, nec cōuiuij communis seruare & colere honestatē: quando istud neque natura patitur, neque hospitalitatis admittit affectio. Quis a, quā manibus non offerat mox ad veniētis obsequium,

obsequium, quis ad offerentis tristitiam mox recuset, praesertim cum dominus ipse arguat Simonem inuitatus ad mensam? Pedibus meis, inquit, aquam non dedisti? Vult itaque fieri, quod sic exigere perdocetur. Sed Pharisei non diligentiam corporis in discipulis domini, sed superstitionis suae baptismata perquirebant, nescientes vnum baptismum, quod dominus non lauandis solum, sed innouandis animabus & corporibus inuenisset: quod non corpus ad cultum vitae, sed conscientiam dilueret ad salutem.

Hoc Propheta precabatur, cum diceret. Amplius la- Psal. 50.

ua me ab iniustitia mea. Id est, quousque me legaliter lauas, & me non lauas? laua me per gratiam semel, quem lauacra legis innumera non lauerunt. Sed hoc aperiat nobis ipse, qui sequitur Euangelicus sermo.

Pharisei, inquit, & omnes Iudei nisi crebro lauerunt Mar. 7.

manus non manducant, tenentes traditionem seniorum, & cum de foro veniunt nisi baptizati fuerint non manducant, seruantes baptismum calicum & vrceorum ac aramentorum & lectorum.

Pharisee, quid te mundum credis, cum tua omnia tuo sint polluta conuiuio? In foro tu de innocentis sanguine disputasti, de rapienda substantia pauperis perquisisti, perscrutatus es qualiter libertatem addiceres seruituti, & cum interiora tua tanto sint confecta crimine: quemadmodum te exterior lauare & mundare sufficiat aqua? corda & corpora nostra mundare haec poterit, cum fuerit & ipsa Spiritus sancti purificata commercio, ut visibili ministerio inuisibile purificationis nostrae perficiat sacramentum.

Sed tu Iudae, calices, vrceos, aramenta baptizas, quae motu sensuque carentia per naturam, ut reatum nesciunt, ita non sentiunt: haec honoras, & te per quem contaminata sunt omnia, non emundas: tuis vlibus, tuis obsequiis haec mancipata purificas, & te diuinis

Oo

officiis

officiis, diuinis mysteriis nō purificas mancipatū. Sed nos fratres, non quid Iudæis, sed quid discipulis suis dominus responderit audiamus: *Dicebat autem quod quæ de homine exeūt, illa contamināt hominē. Abintus enim de corde hominū procedunt cogitationes male, adulteria, fornicationes, homicidia, furta, auaritia, nequitia, dolus, impudicitia, oculus malus, blasphemia, superbia, stultitia: omnia hæc mala abintus procedunt & contaminant hominē.* Quæ spatia terrarum, quæ magnitudo vrbiū, quæ latitudo regionum, tantos hostes ferre, tot inimicos capere, tantas sustinere præualet nationes, quot vitia, quot delicta, quot crimina rapiūt humanos sensus, hominum corda patiuntur? Ad vnā ouē genera tota, tota feritas bestiarum, quæ magis eo sauiunt, quo se explere nequeunt, satiari non possunt vnus captione voraci dente prædones: qui plus hinc æstuāt & tabescunt, quod capere nequeunt & vorare: quod ad vnā columbam tot milui, tot aquilæ, vultures tot voraces, rantarum currat congeries auium sordidarum. Hanc numerositatem, hanc multitudinem senserat Prophe-
Psal 39. ta cum caneret: Circundederunt me mala quorū non est numerus, comprehenderunt me iniquitates meæ, & non docuit vt viderem. *Abintus de corde hominum procedunt.* Tolerabilis est hostis cum muros arietat extrinsecus, cum foris positus cedit aliquando conflictu: cui vero est intus inimicus, cuius aduersarius in ipsis penetralibus iam defæuit, iste se intelligit, & sentit oppressum: iste se & captiuum perdit, & deplorat: iste suus expugnator esse non potest: suis esse non potest liberator: alienum requirit auxilium: quærit alterū defensorem. *Abintus exeunt de corde.* Nouus est hic ordo bellandi: de homine contra hominem gentes exeunt bellaturæ: non contentæ in occulto vincere, prosternere in abdito, quasi quæ famā quæ-
rant

rant hominis de ruina. Iudæi qui foris sunt, se & sua forinsecus lauent: nos fratres, ab istis vitiorum sordibus emundemur intrinsecus: has nequitiarum gentes in nostris mentibus Christo propugnante vincamus: has delictorum bestias de nostris cordibus terrore dominici nominis effugemus: has criminum rabies, & voracissimas aues à nostris sensibus crucis hasta fortiter propellamus, vt ciuitatis nostræ splendor, templi nostri sanctitas, domus nostræ integer & singularis ornatus, ad habitandum semper in nobis nostrum prouocet, & inuitet auctorem. Illuc vitia redire nequeunt, vbi Christus cum suis virtutibus commoratur.

De inuidia & hypocrisi, Sermo C L X X I I.

AVdistis hodie fratres, quemadmodum dum secluserat alios, seipsum ianitor inuidiosus exclusit. *Vae vobis, inquit, legis peritis, quia tulistis clauem scientiæ, ipsi non introistis, & eos qui introibant, prohibuistis.* Audistis ergo quemadmodum dum secluserat alios, seipsum ianitor inuidiosus exclusit. Acceperat clauem Phariseus non vt clauderet, sed vt intrare desiderantibus aperiret: sed ne intraret alter, ipse permanere foris maluit per liuorem. Omnia quidem vitia ad suorum semper intendunt & prosiliunt læsionem, sed suos semper amplius inuidia consumit: inuidia suorum carnifex semper extitit, extendit sensus, torquet animos, discruciat mentes, corda corrumpit. Et quid plura? Hanc qui receperit, sua sustinet sine fine supplicia, quia in se domesticum semper diligit habere tormentum. Quis ibi malorum finis, vbi alterius bonum poena est, vbi cruciatus est aliena foelicitas? Malum multiplex, quot sunt prosperitates hominum, tot tormenta sunt inuidorum. Cum aliis vitiis

LUC. 11.

O o 2 animus